

KOSTANJI V DEŽJU

Tit Vidmar

Vsa vrata so odprta
na stežaj
iz polumraka v polumrak
in neprestano skožnja hodimo
in kot popótovanje
mrazljivo
je vsak korak
od tebe k meni.
In rečeš: vzemi,
in meniš: daj nazaj.
In zunaj je somračno,
je mesec maj,
in tam dežuje, vznemirljivo,
in je popoldne.
Vsi vidimo jih, kot dvomljive znance:
kostanje,
zelene in zelene in zelene
in take ni nobene (barve)
vsenaokrog.
Morda prišli do njih
bi bosih nog.
Morda prišli do njih
bi še kako drugače ...
A mi potujemo
iz moje v tvojo sobo
skoz vrata in skoz vrata
in spet nazaj —
dokler da bo večer
in najdemo svoj mir,
mir nezasluženi
(nezaželeni);
v njem bomo združeni,
a naskrivaj
vsakdo bo vedel zanje:
za kostanje,
da v noč zagnani
še zmeraj so zeleni
in nespoznani.